

„Приказен сън“

Сценарий за края на учебната година – 31.05.2012

Място: Клуб „Театрална работилница“

Участници: Артистите от клуба при ОУ „Проф. П. Н. Райков“ гр. Трявна

Герои: Мимито

Митко

Червената шапчица

Кумчо Вълчо

Бялата пеперудка

Жълтата пеперудка

Червената пеперудка

Белият крем

Жълтото лале

Червения мак

Баба Яга

Хензел

Гретел

Кума Лиса

Патилан

Ловецът

Мими: Живяло някога това малко момиченце в едно селце заедно с баща си и майка си. Те го обичали безкрайно не само защото било толкова хубаво, че на света нямало по-хубаво от него, а и защото било много добро и послушно дете. Момиченцето имало баба. Нейната къщичка била далеч накрая на другото село до самата гора. А ако знаете как бабата обичала своята внучка! Вечер, като седяла самичка до огъня, старата жена плетяла нови чорапки, а когато отидела при тях на гости цели часове разказвала на детето най-хубавите приказки. Тогава тя не се казвала Червената шапчица, това свое име тя получила на един празник...

Митко: Сутринта, като се събудих, само си проверих пощата, ама после имах работа. Трябваше да рефрешна стаята си да изхвърля рисайкъл бин-а. Цял ден сърфирам по двора и си чатя с кокошките...

Мими: Хей, какво пишеш? Пречиш ми!

Митко: Трябва да напиша съчинение по преживяване. Госпожата ни каза да си спомним някоя хубава случка и да я опишем, а не по цял ден да висим на компютрите. Та сега съчинявам какво съм правил...

Мими:... всеки ден. Защото ти правиш едно и също всеки ден – като се върнеш от училище, не ставаш от компа. Пиши по-тихо, защото аз имам по-сериозна работа от теб – трябва да съчиня приказка по позната такава.

Митко: Добре де! Само да даунлоудна няколко изречения на листа и спирам. Не ми прекъсвай чата, че ще ми се делийтне мисълта.

Майката: /вика зад кулисите/ Мими, Митко, време е за лягане.

Митко: /вика/ Веднага, мамо!

/ На Мими/: Слава богу, че от това съчинение така ми се приспа...

Мими: /вика / Още малко, мамо! Само да довърша приказката!

Майката: Късно е вече! Утре сутрин на свеж акъл ще я съчиниш по-добре.

Мими: Добре, мамо!

/Мими и Митко излизат. Звучи нежна приспивна музика/

/Появява се Червената шапчица на фона на песента „Червената шапчица“/

Червената шапчица: Снощи дърварите, като се прибираха от гората, казаха, че баба била болна. Мама ми поръча да отида да я видя как е и да ѝ занеса една топла питка, гърненце масло и малко сиренце. Взех кошничката и тръгнах. Татко ме предупреди да не минавам през гората, че имало един лош вълк. Но аз не се страхувам, защото имам толкова много приятели тук – и птичките, и цветята, и пеперудките, и зайчетата...Ето, вижте колко е красива тази пеперудка /излиза бялата пеперудка/. Ха, още една!/излиза жълтата пеперудка/ Ама вие сте били три /излиза и червената пеперудка/.

Бялата пеперудка: Ние винаги ходим трите, защото сме от една приказка.

Жълтата пеперудка : И днес пак бяхме заедно, като ни заваля поройният дъжд.

Червената пеперудка : О-о-о! Колко страшно беше! Измокриха ни се крилцата, а нямаше къде да се скрием.

Бялата пеперудка:Тогава видяхме белият крем- красивото градинско цвете, с което отдавна сме приятели. Той има големи бели цветове /появява са кремът/, и ние го помолихме да ни подслони.

Жълтата пеперудка : И знаеш ли какво ни отговори този наш приятел?

Червената шапчица: Не! Какво?

Белият крем: Какво, какво! Казах им, че ще логна само тая бялата хубавица, защото е красива като мен. Не мога да си чатя и с трите.

Червената шапчица: И ги прогони в тоя дъжд?

Белият крем:Никого не съм гонил! Рекоха, че трите вървят в комплект и не можело само едната да си чати с мен.Аз какво да направя? Трите са ми много! Прав им път!

/Крема излиза/

Жълтата пеперудка : Тогава видяхме жълтото лале. То винаги е било толкова мило с мен. /Излиза лалето/.

Проплаках му: /към него/ Мило лаленце, приюти ни в твоята чашка на сухо, че ни се отми прашеца от крилцата и няма да можем да летим.

Жълтото лале: Приемам за фейсбук приятелка само жълтата пеперудка. Като ѝ чета информацията, тя най-ми допада.Пък и рамът ми не побира другите две!

Червената шапчица: Какво, какво?

Жълтото лале: Нямам повече място на диска, казах! Айде чао, отивам да пусна скайпа, че ще ме търсят довечера за танците!

Червената пеперудка : Виждаш ли, Червена шапчице, какви приятели сме имали. Ама това не е всичко! Продължихме да летим, но ни бе все по-трудно и по-трудно. Насреща ни – червеният мак: с ей-такива големи цветове.

/Появява се макът/

Червената пеперудка : Здравей, братко мак! Помогни ни! Ще загинем, ако не се скрием от този дъжд.

Червения мак: С удоволствие бих сейфнал теб, червена пеперудке, в Май Документс, но за другите няма място, че ми се ъпгрейдна хард диска. Заповядай, май френд!

Червената пеперудка : Щом няма място за трите ни, оставам с приятелките си!

/ Червения мак повдига рамене и излиза/

Бялата пеперудка:Тогава изведнъж слънцето се показа иззад облаците и ни се усмихна.

Жълтата пеперудка : Дъждът се притесни и спря.

Червената пеперудка : Крилцата ни изсъхнаха и ето ни сега – отново летим щастливи от цвят на цвят и си бържим с горските обитатели.

Червената шапчица: Радвам се, че поне слънцето се държи нормално. А тези ,така наречени ваши приятели, на какъв език говореха? Нищо не разбрах!

Бялата пеперудка: На компютърен! Съвсем са се побъркали с тези компютри, вече дори не искат да играят на горската полянка.

Жълтата пеперудка : Ние ще вървим, Червена шапчице, че ни чакат другите цветенца да си поиграем на криеница.

Червената пеперудка : Довиждане, Червена шапчице, и се пази от лошия вълк!

Червената шапчица: Оооо, Вълка, не съм срещала още никакъв вълк. Разправят че бил много свиреп. И мама каза да се пазя, като го видя.

(Влиза Вълкът.)

Кумчо Вълчо: Това е безсрамна лъжа! Аз съм най-кроткото и безобидно животно в гората! Какви са тези майки, които плашат децата си с мен! Питайте когото искате в страната на приказките! Навсякъде се славя с доброта и честност.

Червената шапчица: И аз така, като те гледам, никак не си страшен. Ако искаш може да ми правиш компания по пътя.

Песен „Червената шапчица“2

Кумчо Вълчо: Къде си тръгнала, млада госпожице?

Червената шапчица: Отивам на гости на баба, защото е много болна. Тя живее чак на другия край на гората и ще ми бъде много скучно да вървя сама до там.

Кумчо Вълчо: С удоволствие ще те придружа по горските пътеки, защото тук бродят какви ли не ужасни същества.

Червената шапчица: Оооо, хайде не започвай и ти! Досега слушах мама да ми опява, пеперудките да ме предупреждават... Стига толкова. В такава чудесна гора, където се носят толкова хубави песни, нищо лошо не може да ми се случи.

Кумчо Вълчо: Да, може и нищо лошо да не ти се случи, ако се довериш на опитен водач като мен. Това е моята гора и познавам всички тук. Ще те пазя и от всички лоши твари. Само със злата Баба Яга ще ми е малко по-трудно.

Червената шапчица: Не се опитвай да ме плашиш. Колко пъти съм ходила при баба и не съм срещала нито едно лошо животно. А и за каква Баба Яга ми говориш?

Вълкът: Е, тя е от друга приказка. Аз познавам всички в страната на приказките, защото имам много братовчеди и ходя на гости в много приказки.

Баба Яга: Стига си баламосвал хората. Те вече не вярват в приказки!

(към публиката) Нали не вярвате! Особено в празни приказки. Принцеса, дето се събуждала след сто години, ами че тя ще е вече баба, и разни лебедови перушини... Децата днес мечтаят за компютри, магазини, лимузини... . Не им обърквай главите с разни феи и чародеи!

(Вълкът постепенно се отдалечава.)

Червената шапчица: Защо прогони Вълчо,Бабо? Той щеше да ме запознае с моите любими приказни герои.Ти си заминавай!

Баба Яга: Ооо, Вълчо само щеше да ни пречи. А аз ще остана тук напук и понеже ти много ме ядоса, ей сега ще те омагьосам.

(Изрича заклинание и омагьосва Червената шапчица. Тя се вкаменява.)

Ала-Бала, Ала-Бала!

Духай, ветре, като хала.

Влез във приказките стари
при слуги и господари,
при кралици и джуджета,
при лисани и козлета...
Духай, ветре, измети ги
от досадните им книги.
Размени им имената,
страницата и страната!
Всички да ги изоставят
и децата да забравят
тези приказки и песни,
скучни и безинтересни.

/С вдигнати ръце изрича заклинание./

Гръм и мълнии, трещете,
празника им развалете,
нека тук да няма танци,
смях и радост да заглъхнат!
Всички в миг се вкаменете,
във скали се превърнете.

(към Червената шапчица)

Сега, драга ми Шапчице, всичко си дойде на мястото. Приказките са добре накълцани и разбъркани..., една салата от приказки, просто да си оближеш пръстите! Като казах оближеш...

Аз много харесвам такива малки, крехки момиченца като теб. Мммм... вкусно!

Червената шапчица: Защо говориш така? Да не се готвиш да ме ядеш?

Баба Яга: Неее, бъркаш ме със сестра ми. Тя затваря малки момчета и момичета докато се угоят и после ги изяжда. Приказката ѝ е малко по-нататък. Сега чака Хензел и Гретел да паднат в капана ѝ. Виждаш ли ей-там момченцето и момиченцето? Още не са стигнали до шоколадовата къщичка.

/Хензел и Гретел приближават/

Гретел: /към Ч.Ш./ Здравей! Ти сигурно си Червената шапчица? Откога искам да се запознаем! Аз съм Гретел и с брат ми Хензел се загубихме в гората. Ти накъде си тръгнала?

Червената шапчица: Към баба, която е болна и ѝ нося питка и сиренце.

Баба Яга: /към публиката/ О-о-о две момиченца и едно момченце, и за десерт - питка със сиренце – колко вкусно!

/Към Ч.Ш, Хензел и Гретел, лукаво:/ Мили деца, искате ли да ви помогна да излезете от гората, за да не ви плашат разни лоши вълци, мечки, зайци и тем подобни живинки.

Червената шапчица: Ами той вълкът не е лош, нали говорих сега с него!

Хензел: Зайците и те не са лоши! Откакто се загубихме с Гретел, те са все около нас и ни развеселяват, та да не ни е страх.

Гретел: Всички в гората са много мили с нас. Стига си ни плашила! Ей сега ще те изтрием от нашата приказка!

Баба Яга: А-а-а ама вие сте били големи хакери! Я ми вижте намръщената емот икона и се пригответе за вечеря! Толкова съм гладна, че изобщо не ме интересува вашето истори!!!

/нахвърля се върху децата, те хукват и започват да викат: ПОМОЩ/

/ Баба Яга побягва викайки/: У-у-у! Да ви се скапе уиндоса дано, котка да ви изяде мишката и някой вълк да ви хакне дано!

Кумчо Вълчо: /показва се/ Пак вълкът виновен! Ей, тая проклетия и тя съвсем се е бѣгнала по тия компютри.

/Поглежда зад кулисите и виква към Ч.ш., Хензел и Гретел/: Ау-у-у! Кого сканират очите ми...

Хензел: Кого?

Кумчо Вълчо: Кого, кого! Кумицата Лисана. То без нея приказка не става!

Гретел: Ние да си ходим , че ще мръкне вече, а още пътя не сме намерили.

Хензел: Пък и с лисицата не сме в добри взаимоотношения. Все около нас се върти , мили думи ни нарежда, ама види се, друго ѝ се ще.

Кума Лиса: Здраве-е-йте, мили дечица! Ох, какви сте ми сладички! Здравей и ти, Куме! Как си, как си?

Кумчо Вълчо: Ти ли ме питаш!? Не помниш ли вчера...

Кума Лиса: Ми как да не помня! Нали за туй те питам. Горкият! /към публиката/Как го бяха потрошили овчарите, проклетниците, и защо? Заради няколко агънца. Та хората кожуха му съдрали, главата му сцепили, окото му посинили. Като го видях, доплака ми се. Ама за кого да плача по-напред – за него ли, за мене ли. Мен пък ме бяха орѣфали ловджийските кучета. Ужас, ви казвам! Бо-о-ли, боли, не трай се. Като видях кумеца да се задава, викам си: ей кой ще ми помогне. А той, нали е /тихо към публиката/ глупав, /силно към героите/ добра душа, вика ми: много ме боли, Кумичке. Пък аз му викам: мен повече ме боли, Кумчо. Той пак ми вика: и кво ша прайм? Аз му викам: ми, ша ма носиш. И той, жалния, като ме метна на грѣб, куцук, куцук ,до дома. По пътя бая и за двамата и се моля богу да оздравеем по-бързо.

/Тихо към публиката/:Бая аз, глупости, пея си „Болен здрав носи, болен здрав носи“. А глупакът носи ли, носи.

Червената шапчица: Аз тая приказка съм я чувала. Как си излъгала глупавия Вълчо, за да те носи.

Кумчо Вълчо: Ама тя излъгала ли ме е? И ме е нарекла глупав?

Кума Лиса: Ма как ще те излъжа, друже! Как ще те нарека глупав! Та ти си най-добрия ми приятел. Без теб не е интересно в моите приказки. Как ще разберат иначе хората колко съм умна?

Кумчо Вълчо: А аз мога без теб в моите приказки, хитрушо недна! Ей сега приказките ще останат без лисица, само да те докопам.

/ Кума Лиса побягва с писък, Кумчо Вълчо я подгонва./

Червената шапчица: Ей , няма да се примирят двамата. Все ще се заяждат един друг. А, някой идва. /Скрива се зад дървото/

Патилан: /към публиката/ Здравейте, дружина!Аз съм весел Патиланчо и да ви се оплача от мойта баба Цоцолана. Вчера и на Смехурко писах:

Нещо ме тревожи баба Цоцолана.

Вчера заяви ми: "Блогърка ще стана.

В блогърското царство ще се подвизавам,
за чудо и приказ постинги ще слагам."

-За какво ще пишеш,-рекох-бабо мила.

Писането в блога е медийна сила.

А тя току рече, че белите вече били кат' лавина,
децата не знаели ред и дисциплина.

И като написа, драги ми Смехурко,
колко много лоши днес били децата,
как не слушали изобщо в училищата
и как днешното младо поколение
растяло без всякакво, всякакво уважение.
Аз не съгласих се с бабината теза
и реших във блога тайничко да влеза.
Знам добре, че баба е малко проклета,
но трябва да уважава личността на детето.
Казано накратко, яд ме хвана, братко.
Тихичко измъкнах лаптопа на Дана
и после.....стана, тя каквато стана.
Докато пишех коментар в блога,
че баба не трябва да е толкоз строга,
почувствах как някой ме хвана за яката
и ме завлече право към вратата.
Че като започна словесна тирада,
чу я, братко мили, цялата ни сграда.
-Ти ще видиш как се пишат коментари,
ти и твоите скъпи непослушни другари.
И този път, братко, не ми се размина.
Не само на мен, и на мойта дружина.
Баба още фучи и намила.
Щяла да научи кой бил "анонимен".
И за да научи кой я злепоставя,
вече е решила хакерка да става.
Та така приключи блогърското дело.
Друго ново няма тук по наше село.
Хайде стига толкоз с мойте проблеми,
да свършвам писмото ми е вече време.

Поздрав най-сърдечен,
Твой приятел вечен,
Весел Патилян

Патилян: /към публиката/Ей тъй писах на Смехурко. Че съм Патилян, туй всички го знаете, но вече хич не съм весел, а ставам все по-кисел. Дойдох в гората да се поразсея, цветенца да откъсна, баба да зарадвам. Ама тя дали ще ме забележи изобщо? От компютъра не става, само шамари раздава. Е, аз ще опитам да я умилостивя, че днес пак я свършихме една-а! Ама за това в другото писмо. Сега да побързам, че мръкна вече.

Червената шапчица: Не го помня това момче!/към публиката/ А вие? Сигурно е много интересно да играеш с някой, който се казва Патилян.

Слънцето се скрива вече, а аз съвсем забравих закъде съм тръгнала. Баба ще ми се сърди.

/Появява се Ловецът/: Няма да ти се сърди, Червена шапчице, защото при нея отиде лошият вълк.

Червената шапчица: И ти ли почваш! Вълкът не е лош!

Ловецът: А защо налапа баба ти?

Червената шапчица: /ужасена/ Изял е баба? Ама той ще се окаже наистина лош и не чак толкова глупав. Докато ме баламосва с разни приказки си е правил сметката да стигне първи в къщичката и да изяде милата ми бабичка. Аз съм глупавата, че не послушах всички, които ме предупреждаваха за него./заплаква/ Милата ми бабка-а-а!

Ловецът: Не плачи, миличка! Всичко свърши добре! Аз спасих баба ти, разпорих корема на Вълка и той сега лежи в дълбокия кладенец.

Червената шапчица: Благодаря ти, Ловецо! Вече ще слушам и по-възрастните, и препатилите.

/Двамата се скриват. Чува се гласът на майката/: Миме, Митко, време е да ставате, да закусите и да си напишете домашните, които останаха от снощи!

/Мими и Митко се показват сънени и се протягат/.

Мими: Какъв кошмар сънувах!

Митко: И аз!

Мими: Сънувах моята приказка, но една объ-ъ-ъркана, объркана. Героите, уж същите, пък говорят на неразбираем език- уиндос, сейфам, хакер, чат, блог...

Митко: Ама това е моят сън – компютърния. Само че в него се появиха едни приказни герои, които отдавна съм забравил – Червената шапчица и Ловецът, трите пеперудки, Кумчо Вълчо, Кума Лиса, Баба Яга, Хензел и Гретел, че и Патилан.

Мими: Имам чувството, че сме сънували един и същи сън.

Митко: И се е получило голяма каша.

Мими: На мен до някъде ми хареса – много беше забавен./ към публиката/ А на вас хареса ли ви, деца?

Митко: Честно казано, и на мен ми хареса. Но съм позабравил тези приказки. Ще отида да прочета някоя, а после ще напиша в съчинението си какво съм преживял днес.

Мими: А аз започвам да пиша моето съчинение...ЗАГЛАВИЕ: ПРИКАЗЕН СЪН. И така...

/Мими уж пише /Имало едно време една Червена шапчица.../появява се Ч.ш./

Тя срещнала Трите пеперудки и техните уж приятели – цветята.../ Появяват се/.

Ей го на – Вълкът... / Появява се/.

Накъде без Баба Яга! .../ Появява се/.

На гости пристигнали Хензел и Гретел... / Появяват се/.

А без Кума Лиса може ли?... / Появява се/.

Уморил се Патилан от лудории, и той дошъл в гората... / Появява се/.

Кумчо Вълчо успял да хапне бабата, но всичко завършило добре, когато се появил ловецът.

/ Появява се/.

ТОЧКА. Това е моят приказен сън. А това са моите любими герои./ Посочва героите/

/Всички се хващат за ръце и се покланят./

Песен „Приказен танц“

/Всички танцуват.В края на песента всички излизат, махайки с ръка./